

управляват тѣзи елѣменти, човѣкъ още не е дошълъ до положение да ги владѣе. Напримѣръ, въ нѣкой човѣкъ се явява нѣкаква страсть, или нѣкакво желание за слава, но той не знае, какъ да се справя съ тази страсть, или съ това желание, понеже не знае, кой е елементътъ, който е въ връзка съ тази страсть, или съ това желание. Какво лошо има въ желанието на човѣка за слава? Въ Писанието е казано: „Славете Господа!“ Следователно, щомъ сме излѣзли отъ Бога, и ние се стремимъ къмъ слава. Щомъ Богъ иска хората да Го славятъ, и ние искаме да ни славятъ. Въ това нѣма нищо лошо. Лошото е, когато човѣкъ иска да го славятъ, безъ да заслужава. Нѣкой направи една малка услуга, или едно малко добро, и веднага иска да го славятъ. Обаче, ако нѣкой се хвърли въ водата да спаси нѣкого, съ рискъ на живота си, той заслужава слава. Когато давате нѣкому срѣдства да учи, това заслужава слава. Ако нѣкой откаже да подаде нѣкому ржката си, да го спаси, той е загубенъ човѣкъ. И ако спасениятъ откаже да благодари на онзи, който го е спасилъ, и той е загубенъ човѣкъ.

За изяснение на последната мисълъ, ще приведа следния примѣръ. Единъ варненецъ, адвокатъ въ Горна-Орѣховица, стои единъ день на Горно-Орѣховската гара, чака трена, който отива за Варна. Въ това време, единъ селянинъ отива да си купи билетъ до една отъ близкитѣ станции, но указва се, че само 30 стотинки не му достигатъ за билета. Обръща се той натукъ-натамъ, да види нѣкой познатъ да му послужи, но като не вижда никакъвъ познатъ около себе си, приближава се къмъ адвоката и му казва: Господине, услужете ми, моля Ви се, съ 30 стотинки, защото не ми стигатъ за билета. Адвокатътъ го погледналъ, направилъ се, че не го чулъ и се обърналъ на другата страна. Той счелъ за обидно даже да се спира, да вадя пари отъ кесията си да услужва на този селянинъ. Щомъ тренътъ пристигналъ, адвокатътъ, веднага се качилъ и тръгналъ за Варна. Селянинътъ погледналъ къмъ отдалечаващия се тренъ, въздъхналъ си и казалъ: Какво струваше на този господинъ да ми послужи съ 30 стотинки? Поогледалъ се пакъ на една и на друга страна, метналъ торбичката си на рамо и поелъ пжтя си пешъ. Нѣколко години следъ това, този адвокатъ попадналъ въ Англия, и трѣбвало да пжтува отъ единъ градъ за другъ. Отишълъ на гарата да си купи билетъ, Извадилъ пари отъ кесията си да плати